

Parlem de Cultura

“Me moriré en París -y no me corro- tal un jueves, como es hoy de otoño” César Vallejo

M’encanta el mot “efemèrides”, així en plural, amb les seves 4 e, 3 d’elles àtones i l’altra tònica esdrúixola. I m’encanta celebrar les efemèrides, retre just homenatge en dates justes, com veig que també es fa costum de les bibliotecàries de sant Agustí, nostra biblio comarcal pública d’horari superrealista que recorda molt als amants de l’art romànic l’anomenat “escac de Jaca”, present en les motlures més altives de l’enfront pral de la seu de la Seu d’Urgell.

I com perillà que la celebració enguay del 150 aniversari del mataroní don Josep Puig i Cadafalch (1867-1956) ecipsi el 125 aniversari de l’andí César Abraham Vallejo (1892-1938), voldria fer sols dues puntualitzacions a sengles falsetats sobre aquest poeta, sobre la seva obra i la seva mort en concret, que circulen per fonts catalanes suposadament serioses.

La primera la duu el tom XXIII de la “Gran Enciclopèdia Catalana”, pàgina 390 (3ª reimpressió, actualitzada: abril de 1994):

Poemas humanos (i no “Los poemas humanos”!) és el títol que la viuda del peruà s’inventà per a una part dels textos poètics pòstums que C. Vallejo estava escrivint ja d’abans del 27 de gener de 1931. Textos, per cert, en els quals son poquíssimes les

referències a l’Espanya en guerra, la qual sí que es l’objecte central (per no dir “l’objectiu”, que zona massa militar, oi?) de España, aparta de mi este cáliz, la darrera obra publicada per Vallejo en vida i la millor creació literària inspirada per aquella guerra mundial:

“Voluntario de España, miliciano
De huesos fidedignos, cuando marcha a morir tu corazón,
Cuando marcha a matar con su agonía
Mundial...” (“Himno a los voluntarios de la República”)

Però anem suara a la segona i darrera falsetat, aquesta provinent de la pàgina 326 del llibre Les Amèriques i Catalunya (Departament de la Presidència de la Generalitat de Catalunya, col·lecció “Som i Serem”, Barcelona, 2ª reimpressió, novembre de 1999), més en concret de l’article d’aquest llibre “Els escriptors hispanoamericans a Catalunya”, obra del señor Joaquim Marco, a qui cito textualment: “César Vallejo visità Barcelona, al 1938”... Tot i que segurament C. Vallejo passà per Barcelona per tornar clandestinament a París, no ho feu pas al juliol de 1938, ja que se sap que morí el 15 d’abril de 1938 exactament a les 9:20 del matí.

Andreu Escales i Tous
Llicenciat en Filologia Hispànica

L’ALTERNATIVA

PERIÒDIC DIGITAL REPUBLICÀ I D’ESQUERRA

Edició especial en paper. Fira de Sant Ermengol 2017

Salvem el Pirineu de les mans dels especuladors i dels polítics corruptes. Les ciutats i pobles han de viure en harmonia i en pau amb l’entorn per apostar per un futur sostenible basat en l’excel·lència, la professionalitat i l’honoradesa.

La Seu d’Urgell, capital del Pirineu, lliure de feixismes i masclismes de corbs negres per respirar i viure i no sobreviure.

SALVEM EL PIRINEU!

OCTUBRE 1917 - OCTUBRE 2017

Els proletaris russos van assaltar el CEI i van guanyar.
I nosaltres què?

T’ha agradat? Fes-te soci/a i ajuda a créixer aquest projecte

Nom i cognoms:

Adreça:

Correu electrònic:

Telefòn:

Pots enviar les teves dades a yann1448@hotmail.com o per correu a:

Yann Marais

c/ del Carme 18 2º2ª
25700 La Seu d’Urgel, Lleida

En compliment del que estableix la Llei Orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, li comuniquem que les dades que vostè ens faciliti quedaran incorporades i seran tractades als fitxers titularitat de L’Alternativa per tal de prestar-li els nostres serveis, així com per mantenir-lo informat sobre qüestions relatives a l’activitat de l’organització. L’Alternativa es compromet a tractar de manera confidencial les dades de caràcter personal facilitades i, a no comunicar o cedir aquesta informació a tercers. Així mateix, l’informem de la possibilitat que té d’exercir els drets d’accés, rectificació, cancel·lació i oposició de les seves dades de caràcter personal en el correu electrònic de: yann1448@hotmail.com

Transparència

Pot ser roba, potser també films per a la feina gràfica i dic “gràfica” que és comunicació.

D’això vull parlar.

Molt sovint tenim la TV encesa, tenim wassap, tenim face book, tenim correu, twitter I la premsa de paper al nostre abast en un click.

Ho volem saber tot, però no podem. La ideologia dominant ens enverina amb la por i la seva postveritat . Per això i encara amb més raons ens hem de centrar. Quina informació es publicable? Quina es per farcir espais buits?Volem un altre tipus d’informacions. Les paraules son armes i les frases son raonaments bèl.lics(tesi-antítesi) i al final trobarem solucions.

Els nostres referents son els valors republi-

cans que hem de recuperar.

No hi ha cap idolatria davant de cap déu, la realitat del dia a dia mana sobre nosaltres.Un nou periòdic digital volem fer!...Hem de ser bojos(prò no “tontos”).

Un mitjà de comunicació amb una assemblea de socis.

La qualitat per bandera i les nostres misèries com excuses.

La força dels nous pàries de la terra meravellosa del Pirineu.

Així es presenta avui L’alternativa i el seu bloc Cara B per ser el portant-veu de la gent treballadora, republicana i d’esquerra, salvar la nostra dignitat com a éssers humans, difondre els valors de la llibertat, la fraternitat i la justícia social al Pirineu.

Yann Marais

Faules d’avui i de sempre

Era una vegada un govern que decidí ruixar el país amb verí (ecològic) per lluitar contra l'eruga processionària que es cruspia les fulles dels pins i feia urticària als turistes. Aquests pins havien nascut majorment el segle passat, fruit de l'abandó de conreus i pastures que esgotàven la terra, conreus que també van conformar la meravella titànica del paisatge de marges. Així hi va haver terra per colonitzar en el que eren rocams pretèrits i estèrils. Creixent, creixent, els pins van fer ombra i humus per fer germinar i créixer angiospermes, arbres de flor, portats per les aus, els rats i altres bèsties, el vent, o bé esperant soterrats el seu dia. Corners, serbals, roures i cirers, freixes i tants altres retornàven el clímax, la màxima diversitat, al paisatge. La feina dels pins finia i podien anar retirant cap a les obagues. Vingueren les erugues, com a acceleradores del procés, ans avui l'autoritat les ha volgut

liquidar, per interessos de baixa volada dels propietaris.

Suprimides les processons, que no mataven, apareix l'ips, un escarbat foradador, o altres malures que sí que maten, perquè és que el pí, en molts indrets, ja ha fet la feina. M'ho ha dit la mare, la Pachamama, Gaia.

El pí és un venerable ancià que ja poblava la terra a l'era secundària. Milions d'anys després naixien els arbres de flor, al cuaternari, com nosaltres els primats. Els venerables, capaços de colonitzar penyes (vegis repoblació amb dinamita) van fer substrat i ombra per l'adveniment dels joves germans. Avui alguns governs i propietaris lluiten contra l'evolució de les espècies, contra els inabastables i inaturables propòsits de l'existència que ens vol en flor, donant fruits, diversos, lliures i feliços.

Jordi Porter
Professor d’Historia

DUA

Han sigut uns anys de marasme i solitud. Sembla que ens en anem sortint. Per això serveixen les crisis. Ens forcen a morir o tirar endavant. Contemplo la nostra actualitat i m'hi veig reflectit. Intueixo, crec, que tot és ú. Ho diuen els savis, els místics, els científics, hi ha una dimensió en que no existeixen ni temps ni espai. Tot és ú, com aquell punt anterior al big bang. Haig de mirar l'adversari i l'adversitat com a part de mi mateix. L'educació rebuda dels pares i la família ja em va ajudar molt a expandir la consciència del meu jo. I he fet ús de la llibertat i del dret a equivocar-se. Vaig voler fer una societat nova, a part de l'única, i, evidentment vaig fracassar. Però el fracàs és una bona escola. Se n'extreuen conclusions i es canvia de rumb, més savi. Com a ser racional només existeixo gràcies a l'herència rebuda de tota la humanitat anterior. Com a ser vivent, només el zoològic que conviu amb mi en el meu cos i a fora permeten que segueixi existint. Jo sóc aigua, aire, terra i foc. Com a ser material, només sóc una miríada de vibracions conformant els meus àtoms enmig d'un buit enorme, i com a ser social només existeixo en la meva relació amb altri, altres manifestacions d'aquest únic esperit vital. Aquesta és la meva consciència, la mateixa que la vostra, en sigueu o no conscients. La consciència és única en la seva diversitat.

En aquest espai no hi ha divergència possible, així com cada dia vivim la plenitud amb el que té de bo i de dolent, els que ens cauen bé i els que no tant. I ara em toca citar com a historiador a John Stuart Mill, filòsof i economista cabdal en el segle XIX, mort el 1873: “La Història no és més que la lluita

entre la llibertat i l'autoritat”. Tremenda i real sentència. Que sotmesos estaven en la prehistòria, a la mercè dels elements, les malalties, les lluites, els depredadors! I no obstant, que feliços i lliures es devien sentir quan les coses anaven bé, sobretot si, com sembla, durant molts mil·lennis, una bona part de la humanitat es regia sota criteris matriarcals, obeint els dictats de la deessa natural, amb dones sàvies al capdavant. Després s'imposà el patriarca i una concepció autoritària de l'existència. Potser va ser necessari, encara que ho dubto. Quants segles de submissió, de guerres, de patiments! Quanta injustícia en nom de la sacrosanta autoritat, però sabem bé, només cal veure els ulls dels nens de les societats pobres i oprimides, com en són de lliures i feliços. I quanta humanitat en l'hospitalitat dels berbers de l'Atlas, per exemple. Però poc a poc també, les persones hem anat evolucionant. Potser era necessari tant patiment dels serfs de la gleba, dels soldats, de les dones, del proletariat, per arribar a les revoltes que ens van retornant una dignitat, un benestar, una justícia que estant en l'ordre natural de les coses. Potser era necessari esgotar els recursos de Gaia, del planeta, per adonar-nos de la falta que ens fan. Per això amics i enemics acabarem pactant solucions més lliures, més obertes, més cordials. Així és l'Història. Per això la meva Declaració Unilateral d'Amor.

Jordi Porter
Professor d’Historia